

Цанкова. Той се борѣше въ „Дунавский Лебедъ“ съ Цанкова и противъ унията съ голѣма жестокость. До колкото азъ студирахъ Раковски, можахъ да разбера, че той бѣше противъ унията главно за това, защото не бѣше той *първи* започналъ ржководението на унията. Сѣко нѣщо, па било то най-свѣто, най-патриотично и най-добро, ако другий го бѣ започналъ, Раковски въставаше страстно противъ него и полагаше сичкитѣ си сили, да го унищожи. Икономовъ искаше да се не критикува въ „Дунавский Лебедъ“ унията, и се стараеше да убѣди Раковски, че унията е полѣзно нѣщо за България. Прѣспирнитѣ имъ по този въпросъ достигаха по нѣкой пжтъ до такъвъ разгаръ, щото малко оставаше да се збиятъ. Но Икономовъ бѣше снаженъ и при това неустрашимъ, тѣй щото Раковски не смѣеше да отиде по-нататкъ. Азъ често се туряхъ по между имъ да ги помирявамъ. Когато дойдеха въ споръ по нѣкой въпросъ и се распаляха, Икономовъ даваше на Раковски такива аргументи, щото Раковски не можеше да ги обори, започваше да казва на Икономова: ти не разбирашъ тѣзи работи, ти си даскалетина, като сички даскалетици въ България, които сж се налпнали съ униятски духъ. Раковски бѣше противъ сички учители въ България и ги наричаше даскалетици (т. е. грѣшна интелигенция), защото тѣ почти всички симпатизираха на унията, и при това, че бѣха по-развити хора между народа.

И тѣй на Раковски му бѣше дотегналъ много Икономовъ, и глѣдаше по какъвъ случай да се отърве отъ него.

Въ това врѣме бѣше станало едно историческо събитие въ Южна Русия, което съвпадна много згодно и приятно на Раковски.

Русия бѣше изгонила отъ своитѣ южни страни черкезитѣ, и Турция, вѣроятно съ съгласието на Русия, ги приемаше и ги населяваше въ България. Но, не е достатъчно само това, Русия искаше да примамва Българи, да се населятъ на тѣхно мѣсто,